

BOK KÜLTÜRÜ

SAYI: 12

YERALTI EDEBİYATI

JOHN FANTE'YE

Geçtiğimiz günlerde büyük yazar, tanıdığım en harikulade yazar, yazarlar içinde tanrı sınıfına sokabildiğim tek yazar, yazarlıktan çok bana arkadaşlık etmiş bir yazar, yazarlığı

sikeyim (gevelemeyeceğim) tanrının ta kendisi olan John Fante'nin ölüm yıl dönümüydü. Fante ölmedi, kalbimizde yaşıyor diyecek değilim elbette. Çünkü öldü. Bundan 26 yıl önce

benim doğduğum yıl bu boktan dünyaya veda etti. Hoş, ölmenden önce de pek yaşıyor sayılmazdı ya... O yüzden aşağıdaki satırları ona yazıyorum ve saygıyla anıyorum...

John, şu an ölümün üzerine bir yazı kaleme alan yazar müsvettesinin tekiyim ben. Öyle ki Kaliforniya'da bir balık fabrikasında çalışırken sen, tahmin ediyorum, benim yaşımdaydın. Ve tahmin ediyorum o yıl gerçekten boktan bir yıldı. Seni temin ederim değişen bir şey yok. Seni temin ederim hayat hala çekilmez derecede. Ve seni temin ederim güneş hala Mojave Çölü'ndeki kadar sıcak, acımasız ve ümitsizlikle dolu. Biliyorum, bunu hiçbir zaman dile getirmedi ama... Kör olduğunda ve üstüne yetmezmiş gibi iki bacağın birden kesildiğinde yazdığın kitabında gizlediğin güneş, beni her daim biraz daha yaraladı. Biraz daha elimi ayağımı çekmemi sağladı insanlıktan. Evet evet, sen bunlardan bahsetmedin. Neyse, John, ben yine de Bunker Tepesi Düşleri'ni... Yani şunu demek istiyorum... Bunker Tepesi'nde yaşananlar hiç var olmadı aslında... Ben yine de Bunker Tepesi

Düşleri kitabını diğer başka kitaplarla yan yana koymuyorum. Dolabımın içinde birkaç kazağın altına sakladım onu. Ve... Eğer bir gün bir çocuğum olursa John! Anlıyor musun bir gün... Bir çocuğum olursa ona vasiyetim şu olacak:

"Bu kitabı benimle aynı yere gömmeni istiyorum..."

John, 26 yıl oldu. Bu 26 yılda edebiyatın ırzına biraz daha geçtiler. Hem biliyor musun? Kalem yok artık. Arturo! Artık kalem yok. Daktilo da öyle... Ve başka şeyler var. Anlamadığım başka şeyler. Hiçbir zaman anlamayacağım şeyler. Büyük Açlık'ta anlamadığını söylediklerini hatırlıyor musun? Her şey değişti John. Ve hiçbir şey değişmedi. Çünkü anlamıyoruz bir şekilde. Mayıs'ın 8'i gelince her yıl, Los Angeles Times'ı açıyorum ve inceliyorum. Ne yazmışlar diye... Üzgünüm John. Üzgünüm. Bu orospu çocukları seni hiçbir zaman yayınlamayacaklar zaten...

J.C. Hackmuth'a yazarken ne hissediyordun tanrı bilir... Ama en azından hala hayattaydı kendisi o zaman. Ve ben ancak ölümünden 26 yıl sonra yazabiliyorum sana. Ve ruha inanmayan ben, tanrıya inanmayan ben, sana nasıl hitap edeceğimi kestiremiyorum. Belki de yalnızca şunu bilmen gerekiyor, sen benim tanıdığım en iyi insansın John.

Sevgiyle...

Layne

18.05.09

(12. sayı için giriş yazısı yerine bu metni yayınlıyorum...)

DOĞARKEN ÖLMEK ÜZERİNE

bana ağaçların ve dağların
alüvyonların ve platoların ne olduğundan bahsetme
rica ediyorum,
bana isimlerden,
kadınlardan,
erkeklerden
bahsetme
gidişatımızdan hiç bahsetme
sınıfta daha ne kadar kalacağımızdan bahsetme
son kadehten
ve son sigaradan sonra
geriye ne kalacağından bahsetme

neler olacağını bilmiyorum
sadece iyi hissetmiyorum
ve bunu
benden önce biliyordun zaten
dışarda havlayan köpeği nasıl susturacağından
bahsetme
bana kendinden bahsetme
ve neden heyecanlanmadığımı sorma
iki dünya savaşı ve binlerce trajedi görmüş bu dünyada
neden her şey garip ve sıkıcı deme

bana şarkı söyleme
şiiirlerini kendine sakla
öykülerini ve işe yaramaz fikirlerini
dünyayı kurtarma konusunda
hemfikir olduğumuzu sanma
kirli çoraplarımı
ne zaman yıkayacağımı sorma
siyasetimden bahsetme

hiçbişeye inanarak yaşadığımı bil
ve her şeyden uzak kalmaya çabaladığımı
neden hep tek başıma içtiğimi
tek başıma yürüdüğümü sorma,
neden utanç dolu olduğumu etrafıma,
şarkılar
ve kelimeler
ve enstrümanların
sonu gelmişken
ve artık yürümeye mecali kalmamış muhteşem kediler
ve uçmaya gücü olmayan muhteşem kuşlar
sana gerçeği söylemezse
suçu bana atma
çünkü
ne sen suçluydun
ne de ben
ne harikulade kuşlar
ne de kediler
ne de
içerisinde asla yüzemeyeceğimiz temiz nehirler
ve sırf lanet tanrı
kanatlarımızı bizden esirgediği için
üzerinde asla gezemeyeceğimiz gökyüzü
hiç kimse
suçlu değil
hiçbişey
suçlu değil
her şey olması gerektiği
herkes ölmesi gerektiği gibi
hepsi..
sadece bu..

AYHAN'A...

odanın her yerinde notlar asılmışken
yarım paket sigara
bir bardak acı kahve
17 gün önceden kalmış bisküvinin kırıntıları
ve kül tablasının kokusu
45 dakika boyunca onu her arayışında
busy derken telefon
busy busy busy...
37. iş başvurum reddedilirken
geleceğe dair herhangi bir şey göremezken
bir şarkı duyup
seni hatırlıyorum dostum
hatırlar mısın?
bundan 170 sene önceydi
gündüz vakti takıldığımız barın önünde laflarken
bir şarkı çalmaya başlamıştı içeride
when a man loves a woman...
ben hatırlıyorum
yani
az önce hatırladım bunu
elimdeki çarşafı dürüyor ve seni dinliyordum
duvara yaslanmış, gözlerimi kısmış
ve işi becermeye çalışırken
Charlie en sevdiğim
demiştin
benim de en sevdiğimin Charlie olduğunu
bile bile...
elinde radyodan kaydettiğin
Dizzy kayıtları vardı ve
bana verip vermemekte tereddüt ediyordun
almıştım ama
isteyince alıyorum biliyorsun

Dizzy, Count, Charlie ve bir dolu herif...
insana yaşadığını hissettiriyorlardı
o sırada Serap geçmişti yanımızdan
hani şu doktor ve sarışın olmaya çalışan hatun
kıcını ellemek istiyorduk ikimizde
ama
ikimize de elletecek gibi görünmüyordu
hatunlar konusunda
benden daha başarılıydın
ama
Serap bize göre bir pabuç değildi
şu hatunun kıcında tepinmek istiyorum ulan
diye bağırduğında
Serap haricindeki herkesin gözü bize çevrilmişti
ben elimdeki cigarayı ateşlemiş
günün ilk kafasına hazırlanırken
barın sahibi gelip
şu boku burada içmeyin amına koim
diye sızlanmıştı
yararı yoktu ama
o barı seviyorduk ve oradan başka yerde
takılmak istemiyorduk
gerçi bar sahibi de az uz bir esrarkeş
sayılmazdı ya
neyse...

hatırladığım kadarıyla
o zamanlar sadece annelerimiz ota takılmıyordu
polisler, hasta bakıcılar, servis şöförleri,
çarşı sinemasının gişecisi,
bahadır abinin 14 yaşındaki kuzeni
ve bütün lise öğretmenleri
kafaları kıyak geziyorlardı
ve kıyak bir kafayla yaşanan günler
emin ol şimdiki günlere beş basardı

merkez karakolunda amire
“ulan iki fişek cigara yakaladın diye
ne posta koyuyorsun
yarın gene gelip gene yakalarsın
şimdi bırak da evimize gidelim”
dediğinde
amirin attığı kahkaha hala kulaklarımda
o günden sonra
kimse karışmamıştı bize

Selim yeni ölmüş
Merve henüz asansör boşluğuna atlamıştı
ülke krizde, herkes işsiz
cinnet geçiren kocalar çocuklarını doğruyor
ve sahil şeridindeki her 3 turistten 4’ü
tecavüze uğruyordu
ve ben sana
yazmaktan bahsediyordum
bir hikaye yazmaktan, bir roman, bir şiir, bir senaryo
adı ne zıkkımsa işte
o an kafanı kaldırıp çatık kaşlarınla
konuşma lan! yaz!
demiştin

Ayhan;
hayat burada epeyce boka sardı dostum
hala hayattayım ama gelecek hiç ümit vaat etmiyor
eskiden, en kötüsü ölürüz diyorduk
şimdi onu bile diyecek keyif bırakmadılar
müthiş bir tatsızlık ve renksizlik hakim dünyaya
bu siktiğimin istanbulunda
bu siktiğimin semtinde
bu siktiğimin akşamında
seni hatırlamak dışında hiçbir şey
emin ol güzel değil...

Layne

YÜRÜMEYEN İMPARATORLUK

gözüm sağa sola bakıyor
şarkılar artık sırayla çalıyor
olafur arnalds daha nasıl öldürebilirim diyor
bütün bunlar bir geceden kısa notlar
bir geceden daha kısa şeyler bunlar
bütün gecelerden ve gündüzlerde
sabahlardan, ikindilerden
işe gitmek için gecenin 3'ünde kalkmalardan
daha kısa şeyler bunlar
piyano girer ardından yaylılar gelir
ve sen beklersin
ve tavana bakarsın
kaç sivrisinek kaldığını odanda
öldürdüklerine bakarsın
yarısının leşi ellerinde
yarısı duvarda yarısı da kayıptır
ve sen beklersin
bacağında gezer sinekler
kollarında ve göbeğinde
olafur arnalds'dan fok geliyor
yaylılar ve piyanolar
dünyanın başka yerlerinde insanlar nefes alıyor,
gülüyor, heyecanlanıyor ve olmamış şeyleri
olmuş gibi gösteriyor
gözüm sağa ve sola bakıyor
yukarıya bakıyor
görebildiğim şeyler hissettiklerimden ibaret
pisa kulesi yan yatmış ağlıyor
eyfelde ışıklar gece 12'den sonra kapanıyor
yüzyıllardan gelen şeyleri düşünüyorum
büyük iskender her yeri ele geçiriyor
platon'u izliyorum
bir sandıkta direnemeyen diyojeni düşünüyorum
bacağımdaki sinekler vızıldıyor

bana bakıyorlar
kafalarını çeviriyorlar
tekrar bakıyorlar
hayal kırıklığına uğramış halde yükseliyorlar
elim bir trafik kazası sonucu ölebilirdim
kendimi yanlışlıkla kör edebilirdim
bir çok kadınla yatmayabilirdim
ruhumun sol kısmını ele geçirebilirdim
pekinde bi ihtiyar pirinç topluyor
barcelona meydanlarında kadınlar poz veriyor
sense odanın içinde volta atıyorsun
bi ileri bi geri gidip geliyorsun
başını ellerinin arasına alıyorsun
vig vorum sma diyor olafur
ve sen beynini duvara bir sinek gibi vurmamak için
ellerinin arasında sıkıştırıyorsun
insanlar şiir yazıyorlar
ve öykü ve bi boka benzemeyen şeyler
ve yutturuyorlar bi şekilde
gargara yaparken ben kendi dudaklarımla
ağzımla, ruhumla
tepeden tırnağa lanetlenmişim
michigan gölünün kenarındaki bankları düşünüyorum
okyanusa benzemeyen okyanusları
kuşlara benzemeyen kuşları
hindistanda açlıktan ölmek üzere olan bir kedi aklıma
geliyor
kulaklarımdan duman çıkıyor
bi öfke seline kapılmışım
pencere cereyan yapıyor
çıplak göğsüm ve göbeğim aletimi öpüyor
burada hiçbirşey doğru düzgün yürümüyor
burada hiçbirşey asla yürümüyor

Tozasor

BOK KÜLTÜRÜ

delirdiğim günler geliyor aklıma
yarım ekmek margarinle geçen günler
yazarak ve
sıçarak ve
uyuyarak ve
ölerek ve
yazarak ve
yazarak ve yazarak geçen çılginca günler
gözlerim yuvalarından çıkmış
ellerim titriyor tuşlara vururken
ve tek bir şarkı dönüp duruyor
beth gibbons – show...
evet işte
böyle günler geliyor aklıma bu günlerde
öğleden sonra 4'te kalkarsın
şansın yaver gitmişse ve
evde biraz kahve kalmışsa
kısa maltepenin acı kokusu yayılmışsa
28 metre kare genişliğindeki odana
senden kıyak insan yoktur o an için
her şey
ama her şey
yani
bu sözcükler çok yetersiz kalır bazen
bilirsin
beth gibbons ve show
bayat kahve ve kısa maltepe
odan ve ter kokan yatağın
yazmaktan başka bir şey için
kullanmadığın
isa'dan kalma bilgisayarın
önceki gece üstüne boşaldığın selpak parçaları

ađrı kesici haplar
tırnak makasları ve tükenmez kalemle
 akmak ve dolup taşmış k l tablaları
odadaki
yani
3 duvarlı bir oda hayal edebilirsen eğer
-biliyorum saçma geliyor-
okmeydanı
řark kahvesi
hastane durađı
antepli hasan'ın lokantasından sağa sapınca
yüzyıllardır inşaat halinde olan binaya
girip
su borularının geçtiği merviden basamaklarından
atlamam
ve 2. kattaki kapıyı açmam
ve g rmen gerekir
g rmen gerekir     
bu sözcükler bazen yetersiz kalır bilirsin
penceresi olmayan bir oda
4. duvarı olmayan bir oda
her gece sessiz çığlık ve feryatlarla
dolup tařan bir oda
benim lugatımda hala ifade edilemiyor

diyorum ya dostum
delirdiğim g nleler geliyor aklıma
durmadan yazdığım g nleler
yazıp yazıp yazıp
  pe attığım g nleler
onlarca sayfa
yüzlerce sayfa
binlerce sayfa
tanrı bile şaşkına dönerdi okusa
neyse

zaten tanrı
ben ve benim gibi
pejmürde hayat sahipleri için
hiçbir zaman olmayan ve
hep olması istenen bir olgudur
kışın adam öldüren soğuklarında
yazın sineklerin kanatlarını bile ağırlaştıran sıcaklarında
tek yapabileceğin şey
bir tanrı düşlemek olur çünkü...
güzel bir tanrı
çok güzel
harikulade memeleri olan
bir tanrı
yada
tanrıça mıydı?
neyse...

aklımı başıma bir türlü getiremediğim
kimseyle konuşmadığım
kimsenin benimle konuşmadığı
gülmediğim
ağlamadığım
günlerdi
günler
her geçen sefer daha da
yaralayıcı olsa da
ben sadece içinde bulunduğum anı düşünüyor
ve yazıyordum
çıldırmanın için dışarı çıktığımda
gaspı düşünüyordum
tecavüzü
banka soymayı
adam öldürmeyi
para benden o kadar uzaktı ki
ona alışmam yaklaşık 6 yılımı aldı

ve alışır alışmaz beni terk etmesine rağmen
terk edilmeye alışık olmama rağmen
açıkçası bu konuda biraz da umarsız olmama rağmen
hayat
içi boş bir teneke gibi ses çıkarıp durduğundan
pasları elime yüzüme bulaştığından
her şey elime yüzüme bulaştığından
ben her şeye bulaştığımdan
gecenin kör karanlıkları
gündüzün sessiz ve kimsesiz sokakları
tek arkadaşım olduğundan
sultan hamit caddesinden
hacı arif parkından
ve bakkal hüseyinden
başka kimse
etrafımda olmadığından
ve bu 3'ünden sadece 1'i konuştuğundan
3'ün 1'ini almış olabileceğime inanmaya başladığımdan
odamdaki 3 duvardan
olsa gerek
emin ol
ne yaptığımı bilmiyor
ve sadece yazıyordum
hikayeler
şiiirler
şiiirler ve hikayeler
john'lar, spencer'lar ve linda'lar
cemil'ler, ümit'ler ve çağla'lar
adem'ler, havva'lar ve tanrılardan
yazıyordum
hiç olmamışlardı
katatoni baş gösteriyordu
hepsi olmuştu
duvara baktığımda
siyah beyaz bir film gibi izliyordum hepsini

siyah beyaz filmleri neden çok sevdiğimi
soruyorlar bana bugün
1930 ve 1960 arasındaki her şeyi
neden çok sevdiğimi soruyorlar bana bugün
bana bir şeyler soran insanlardan hazzetmiyorum ama
insanlardan hazzetmiyorum ama
onlara
o dönemde yaşadığımı söyleyip
konuyu kapatıyorum
hayır bu sefer katatoniden değil
sadece fakirleşmeye devam ediyorum
daha da fakirleşmeye
artık evden çıkacak kadar bile
kadıköye gidecek kadar bile
kendime sigara alacak kadar bile
sabah kahve yapacak kadar bile
param yok
ve her şey
yani bu sözcükler bazen yetersiz kalıyor bilirsin
dünden bugüne her şey boka sarmaya devam ederken
iş başvuruların geri dönerken
ümidin eksi değerlerde seyrederken
rüyaların bile seni terk ederken
bir oda
bir ben
bir de
intihar meleklerim var burada

sabah kalkıp birkaç sokak turlayıp
geri dönecek
ve iş baş vurularımın kaçısı daha geri
dönmüş diye kontrol edeceğim posta kutumu
knut hamsun azap içinde yatarken
yazmaktan bahseden insanlara
okumaktan bahseden insanlara

yaşamaktan bahseden insanlara
5 dakikası 1 kontöre yaşanan bir hayatın kıyısından
bakıp
güleceğim

bak dostum
bugünlerde bunları düşünüyorum işte
yani bilirsin bu sözcükler bazen yetersiz kalıyor işte
dostum diyorum
ama adınla hitap etmek istemiyorum
adını bilmiyorum zaten
ve böylesi inan bana çok daha güzel
çünkü
ne sen benim dostum olabilirsin
ne ben senin arkadaşın
o yüzden ne sen bana domuz gribini anlat
ne de ben sana fakir tribini...
çünkü
ne ben bunu unutabilirim
ne de sen onu
bana okumaktan bahsederken sen
bana yazarlardan bahsederken sen
bana yazmaktan bahsederken sen
inan bana gülesim geliyor
karaciğerimde müthiş bir sancı var
evet
gözlerim giderek bozuluyor
evet
dişlerim yerinde durmuyorlar artık
evet
ama elimde değil dostum elimde değil
inandırıcı gelmeyen yüzlerce zırva
kitaplar ve edebiyat dünyası
dergiler ve toplulukları
cemiyetler

ve daha bir oda dolusu zırva
3 duvarlı
evet
dans eden kelimelerden uzak
evet
tanrıyı bile şaşkına çevirmekten uzak
evet
hepsi boktan
evet
hiçbiri beş para etmez
evet
tıpkı senin gibi
evet
tıpkı benim gibi
evet
tıpkı bu yazdığım beş para etmez şiir gibi
evet
ama
ne demişti bukowski:
“büyük bir yazar 500 yılda bir geliyordu
ve o sen değildin...”
sanırım bu
işin bütün gizemini ortaya döküyor
ve ben
bugünlerde bunları düşünürken
yaşadığım ülke 39. kıtlık dönemini geçirirken
insanlar açlıktan cinnet geçirirken
her 4 kişiden 1’i işsizken
ve o 1’i hep benken
bokun içinde debelenirken
her geçen gün daha fazla çürüyen ruhum için
beth gibbons dinlemekten başka
bir şey yapmıyorum...
amin.

Layne

YASTIĞI ISIRIRKEN OLDU BÜTÜN BUNLAR

akıl sağlığını yitiriyordum.. bir oraya bir buraya sürüklenerek girmek istediğim barın yolunu buluyordum.. kendimi aynı barda, aynı taburede, aynı öğle sıcığında buluyordum.. biralar damacana gibi dikiliyordu ağza.. dudaklara ve oradan mideye ve oradan herhangi başka bi yere.. çözüm yoktu, gerçek anlamda çözüm yoktu.. çünkü mermiler bazen çok hızlıdır, bazen o kadar hızlıdır ki, bazen sandığından bile hızlıdır ki bunu hepimiz biliyor olmalıyız.. ve barın üst katı kademeli olarak boş ev bulamayan çiftlerle doluyordu.. bunu da hepimiz biliyoruz.. acınası insanlar, acınası sevgililer.. varlığımdan utanarak alt katta içiyordum.. hep alttaydım.. üst kata çıkamıyordum.. izin vermiyorlardı ve çıkmayı unutmuştum, merdivenlerden çıkmak nasıl birşeydir unutmuştum..

içiyordum ve tanrı biliyor ki iyi içiyordum.. iyi içmek.. gerçekten bunun anlamını bilmiyorum.. bildiğim bişey var yine de, iyi içiyordum.. gözümden ıstırap akıyordu, acı akıyordu.. akrep üstünlüğü ele geçirmiş yelkovana fark atıyordu.. telefon çalmıyordu.. kullanmayı bırakmıştım.. altılı bülteni vardı elimde.. atları takip etmeye çalışıyordum.. ama kazanamayacağıma inanmıştım, olmayacak diyordum.. kalan son kuruşumu aynı taburede, aynı atlarla harcıyordum.. beni hiç tanımayacak olan o harikulade yelelere sahip atlar.. kısraklar, kısa boylu ama zengin jokeylerin bana bişeyler kazandırmayacağına emindim.. ama oynuyordum.. oynamak zorundaydım.. başka hiçbirşey yoktu yapacak.. barmen bi bira daha derdi, evet derdim.. atlar nasıl derdi

bugün, keşke bilseydim derdim.. ertesi gün atlar nasıl derdi, insanlardan daha iyi derdim, ertesi gün atlar nasıl bugün derdi, sadece bilmiyorum derdim..

3 yaş ingiliz atlarından hoşlanırdım.. isimleri hoşuma giderdi, bazıları mucizeviydi.. ve bana asla atlarla kazanamayacağımı söyleyen insanları dinliyordum.. dinlemiyordum aslında, peki diyordum sadece.. buradan uzaklara yürümem gerek diyordum.. hipodromlar fazla sıcaktı ve fazla şey kalabalık.. trt-3 ü açardım.. ve beklerdim.. elimde bülten.. bazen barda, bazen evde.. genellikle evde..

ev küçüktü.. küçük olması yeterliydi.. 2 küçük oda, 1 küçük salon.. küçük bir tuvalet, alaturka.. küçükbir mutfak.. minimaldi hayatlar.. tek kamerayla yaşanıyordu hayatım.. ve yalnızdım genelde.. şimdi olduğu gibi.. yemek olmazdı bazen, ve mutlaka bi alacaklı kapıya dayanırdı..

ve babam, evde olmadığımı söyle derdi, içeri geçerdi.. kapıyı öfkesizce açardım.. yok derdim..ya market sahibi ya da başka bişey sahibi açardı.. yok derdim.. inanmazlardı.. bi tanesi bana vurabilirdi rahatça.. kapıyı açmak demek bu riski almak demekti.. ve buna izin verdiği için babamdan nefret ederdim.. ve tabi ki pek çok başka sebepten.. burada ve hiçbi yerde hiçbi zaman söyleyemeyeceğim nedenlerden.. kapı kapanırdı, sırtarak çıkardı ve televizyonun karşısına otururdu.. dünyanın bütün dertlerinden uzak.. odada sadece yer yatağı.. salonda 1 koltuk ve 1 halı ve 1 televizyon.. buzdolabı yok, fırın yok, hiçbirşey yok.. her şey ya satılırdı ya da icrada giderdi..

okula gitmek zorundaydım.. orta okul demek okul

demekti.. sıkıcıydı ortaokul.. ilkokulda öğrettiklerinden farklı bişey göstermiyorlardı sanki.. ve daha sıkıcıydı.. o kadar sıkıcıydı ki, kendimi okulda öldürmeyi düşünüyordum.. sonra evde öldürmeyi.. 14 yaşın bunalımı.. küçük pipim ellerimin arasında kalkıp inerdi geceleri.. ve sabahları 4 günlük gömlekle okula giderdim.. kirli ayakkabılarla, tırnaklarımdan kopan kirlerle.. evet derdim, bu bi kaderdir ve yaşanacaktır.. susardım, sessizdim, ölümcül derecede sessiz..

hiçbişeyi değiştiremezdim, değiştiremedim de.. sonunda bi gün her şey kendi kendine değişti.. 2-3 yıl sonra.. bi silahım vardı, nasıl bulduğum gereksiz ve uzun bir konu.. orta okulda olan şey lisede oluyordu.. farklı değildi.. babam hapisteydi, zimmete para geçirmek.. bitkisel ilaç ve şampuan satan bir firma babamı israile cebinde parayla göndermişti.. bi anlaşma imzalamak için.. ve akşam okuldan geldiğimde yatağında uyuyor olarak buldum onu.. kaldırdım, ne oldu dedim.. yunanca konuşmaya başladı.. ne oldu dedim.. yunanca konuşmaya devam etti.. içeri geçtim.. oturdum.. ekmeğin arasına domates koydum.. ertesi gün okuldan geldiğimde annem evdeydi, babamın tutuklandığını ve hapse atıldığını söyledi.. ve dedemi yani büyükbabamın felç geçirdiğini bu haber üzerine.. içeriye geçtim, dedem orda yatıyordu.. ağzı açık, hareket edemez halde, gözlerini bile kırpamazken.. inlemeye çalışıyordu sadece.. duyuyordum sesini.. kapıyı kapattım.. burda bi hemşire kalacak dedi.. hadi toparlan gidiyoruz..

ve gittik.. gitmem gerekiyordu.. uzun boyum, sıska bedenim, çirkin suratımla annemin peşinden yürüdüm.. silahım yanımdaydı.. kararlıydım bu kez.. ve babam suçlu bulunmadı 1 yılın sonunda.. nasıl başardı bilmiyorum, hamlesi başarılıydı.. parayı israilde tanıştığı

bi hatunun estetik masraflarını ödemek için harcamıştı.. bu daha trajikti.. gülmüştüm duyduğumda.. zeki sandığım adam aptal çıkmıştı.. 4 ay önce büyükbabam ölmüştü, onun öldüğü gün bi zamanlar kürklerle gezen, asil hristiyan babaannem de huzurevinde ölmüştü.. ikisinin ölümünü de babama söyledi annem.. ne yaptığını bilemedim hiçbi zaman, ne hissettiğini..

cenazedeydim, ablam ve ben vardık sadece.. klas bi kilisede..rahibin biri üzerimize tütsü sallıyordu.. hoşuma gitmişti, gülümsüyordum..ablamın sessizce ağladığını gördüm.. gülümsememeye başladım.. ne hissedeceğimi bilmiyordum.. silahım evdeydi.. ve 6 ay sonra babam hapisten çıktı.. ona gittim.. gitmek zorundaydım.. silahım yanımdaydı.. yürüyelim dedim.. ve dünyanın en kötü sahilinde yürüdük.. akşamın bi saati.. hiçbirşey söylemedi.. hiçbirşey yapmayacaktım.. yapmayacağımı sandım.. sonunda konuştu.. ben çalmadım dedi o parayı.. yalan söylüyordu.. ablama çaldım demişti.. ona baktım.. silahı çıkardım.. geri gittim.. gözümü kapadım.. kilidinden kurtardım, aşağıyı hedef aldığımı hissettim.. tetiğe bastım.. babamın inlemesini duydum.. ve bu inemeyi daha önce de duymuştum.. düştü.. silahı denize attım.. eve gittim.. birkaç parça eşyam vardı.. topladım ve çıktım..

hayatta yapması gereken ve yaptığı tek doğru şeyi yaptı ve beni şikayet etmedi.. ve ben büyüdüm, biyolojik olarak.. ve fazlasıyla büyüdüm.. yıllar geçti, aylar ve haftalar geçti.. tersine evrildim bu cehennemde.. her gece yalnız bırakıldım, intihara meyilli bırakıldım, cehenneme meyilli..

ve şimdi geçen 29 yılın sonunda hiçbi zaman gitmediğim büyükbabamın ve babaannemin mezarlarının yerini

anımsamaya çalıştım.. ölüm tarihlerini ve yaşlarını.. isimlerini biliyordum.. ahmet ve virginia.. geriye kalan hiçbir şeyi anımsayamadım.. gözlerini anımsıyorum şimdi, virginia'nın paskalya yemeklerini, midyelerini, boyanan yumurtaları, evde yaşanan kavgaları, o evde doğan ve ölen kuçumbi adlı kedi.. ve geriye kalan hiçbir şeyi anımsayamıyorum.. bugün haziran 2009.. gece 1.10... silahı hatırlıyorum, tetiği çekişimi, kurşunun sadece sıyırdığını öğrendiğim anı, ilkokul yaşlarında yaşadığım işkenceleri.. ama hatırlamam gereken şeyleri artık hatırlamıyorum.. antalya'da intihardan hastaneye kaldırışımı hatırlıyorum, bilmemkaç katlı bi binanın en üstünden ayaklarımı aşağıya sarkıtışımı hatırlıyorum.. 3 yıl öncesini hatırlıyorum.. hayatımın en kötü ocak ayını.. dünyanın en kötü ocak ayını.. boğazımı bıçakla çizdiğim günü hatırlıyorum.. cama attığım ve ellerimden izi çıkmayacak yumruğu hatırlıyorum.. her şeyi hatırlamıyorum artık, sadece bir kısmını.. ve hatırlayacak hiçbir şey kalmadığını geriye.. herkesin birer birer öldüğünü ve öleceğini bilirken hiçbir şeyi hatırlamanın anlamı olmadığını.. öptüğün bütün dudakların, aşık olduğun kadının, beraber içtiğin insanların.. herkesin bir gün öleceğini biliyorum.. yaşlanacağını.. ve aşık olacaklarını.. intihar girişimlerini..

bir de gittiğim tek tük barların kapanacağını.. bir gün asla orada olmayacaklarını.. sonsuza dek olacaklarını hissettiğin insanların, mekanların, yatakların ve özlemlerin birgün sona ereceğini biliyorum.. tek bir şeyi unutmacağım.. haziran 18.. günlerden perşembe ve saat 01.14.. bu geceyi, bunları yazmadan önce tek başıma, yastığı ısırarak yenmeye çalıştığım sinir krizini..

Tozasor

HEPSİ BU KADAR

yaz gelir ve kan akmaya başlar bu mahallede
bir elinde tabanca
diğerinde 3 yaşındaki ufaklık
gecenin 2'sinde
ortalığı ayağa kaldırırken İsmail
balkona çıkar ve seyredersin
kıcındaki şort
elindeki sigara
kıllı göbeğini kaşırken
ve uzamış ayak tırnaklarıyla az sonra olup bitecekleri
izlersin tek başına
çünkü tek başınadır şehir
tek başınadır insanlar
hepimiz ve her şey tek başınadır aslında
aşk tek başınadır
sevgi tek başınadır
nefret tek başınadır
tanrı tek başınadır bu şehirde
ve bu şehir yalnızlığın içinde
tek başınadır senin gibi
İsmail'in karısı Meryem
göz yaşlarıyla yalvarır
yapma der
etme der
bağırır
gecenin ikisinde İsmail yetmez
Meryem de bağırır
tabanca çocuğun şakağında
İsmail cinnetin tam ortasında
ve sen balkondasındır
hissedersin
az sonra o küçücük çocuğun beyin parçaları

saçılacaktır etrafa
Meryem düşüp bayılacak
İsmail tabancayı kendine doğrultacak
ve tetiği çekecektir
balkondan bağırmaya üşenmesen
aşağı inip İsmail'e iki tokat atmaya üşenmesen
polis çağırmaya üşenmesen
belki değişir bir şeyler ama
bilirsin
olacak şey
olur...
İsmail bağırır
Meryem bağırır
Çocuk bağırır
siktiğimin memleketinde uyku haramdır sanki
ve tüm bunlar yetmezmiş gibi
tabanca da
bağırır
önce çocuğa bağırır
sonra İsmail'e bağırır
Meryem bağırır
komşular bağırır
polis arabası bağırır
telsizler bağırır
ambulans bağırır
dut ağacının dallarındaki kuşlar bağırır
inceden esen meltem bağırır
gece bağırır
karanlık bağırır
yıldızlar bağırır
ve sen
tüm bu olup biteni balkondan izleyen sen
susarsın
lavaboya gidip kusarsın
gözlerini kapatamaz ve açamazsın

sigara içemez ve nefes alamazsın
oturamaz ve kalkamazsın
yaz gelir ve kan akmaya başlar bu mahallede
uyuyamazsın
İsmail sırasını savar
işsizlik sebebiyle geçirdiği cinnet
yoksulluk sebebiyle geçirdiği cinnet
ona güzel bir son hazırlamamıştır ama
bilirsin
böyle yazılmışsa oyun
böyle oynanacaktır
kuralları değiştiremezsin
polisler gider
ambulans gider
cesetler kalkar
komşular yatar
kuşlar susar
yıldızlar söner
karanlık gider
sabah güneşi doğar
çay kaşığı bardaklara çarpmaya başlar
şehir
bu yapayalnız şehir
bir İsmail ve
bir çocuğu geride bırakmıştır ama
hayat devam eder
otobüs durakları dolup taşar
şansı yaver giden ve iş sahibi olan grup
ertesi gece cinnet geçirmemek için işe koyulur
o boktan işte
o insanın kanını emen işte
sabahtan akşama kadar çalışıp durur
sırf arkalarında gözü yaşlı bir Meryem bırakmamak için

Layne

RÜYAM

tünel'in kapısından önümdeki adama kendi varlığını belli etmeden çıkmaya çalışıyorum. hemen önümde oysa, beni rahatlıkla görebilir. kafasını çevirse beni hemen fark edebilir. zaten tanınıyor diye herkes onu fark ediyor. fark ettiklerini de belli etmiyorlar. ama yürüyorlar yanı başında... hemen kapının önünde duruveriyor adam. panikle miyorum ama tedirginlik hissediyorum. nereye gideceğini bilmediğim için onu takip etmek de kolay değil. sağa dönüyor. istiklal caddesi'nde bir işi olmalı. ama öyle olsaydı taksim'den inmez miydi caddeye? neden tünel'den geldi ki? o zaman işi yakınlarda bir yerlerde, buralarda.. karşıdaki pasaja mı girecek acaba? yok, girmiyor; tramvayın kalkmasını beklemiş. tramvayın hemen ardından yürümeye başladı. durağın arkasında biraz bekliyorum. beni görmesini istemiyorum elbette. duruyormuşum gibi, sağa sola bakınıyormuşum gibi yapıyorum. başkaları beni fark ediyorlar ama o neyse ki beni fark etmiyor.

hemen sağımda galip dede caddesi var; neden bu kadar az insan var? genellikle çok kalabalık olurdu burası bu saatlerde. sanki caddedeki herkes birkaç saniyeliliğine söz birliği etmişçesine dükkanlara girmiş, sokak aralarına sapmış, ortadan kaybolmuş gibi. ama biraz önce burada değiller miydi? hatırlayamıyorum. sağ taraftaki isveç konsolosluğunun bahçesindeki manolyalar iki avucum kadar kocamanlar, boy boy açmışlar. mor renk ne kadar yakışıyor manolyalara. durup iyice sindirmek için iyice bakıyorum onlara. beyaza dönen mor ne güzelmiş, belki de açık beyaz bu renk... hemen ileride eskiden hachette kitapçısı olan binaya doğru ilerliyor.. şaşıyorum. kahve mi içecek? yok, duraklıyor, hemen sağında alman kitap evi var. alman mıydı bu adam? yok, değil. biliyorum olmadığını. şiirlerini türkçe yazıyor. hemen yan taraftaki kitab-ı mukaddes şirketine giriyor kapıyı bir çabuk açıp adımlarını hızlıca atarak... bekliyorum, ben de içeri gireceğim. kapının hemen üzerinde asılı olan çingiraklı zil çalmasın diye usulca açıyorum kapıyı. arkama bakıyorum sanki beni de izliyorlarmış gibi. elbette sokakta kimse yok. neden yoklar bilmiyorum ama yok işte kimse... kitapçı tezgahı boş. biraz önce genç, daha doğrusu orta yaşlarda bir kadın yok muydu burada? herhalde adam içeri girince birlikte içeriye gittiler. dükkanda kimse yok. içeride ne var acaba? bu taraftan mı geçiliyor? arkada odalar mı varmış? burada kim kalıyor

acaba? içeri girmek istesem de temkinli davranıp önce kafamı uzatıyorum. hepsi de boş, tertemiz sakız kokulu, çam bezeli yataklar var odalarda... kalan kişi veya kişiler uzun kalmıyorlar herhalde, odalarda dolap yok. küçük bir yatak, yatağın hemen yanı başında küçük bir komodin, komodinin üzerinde içeriye loş ışık salan sarı ampullü bir gece lambası, yerde küçük bir kilim, duvarda da ne olduğunu anlamadığım sarıya çalan tonlarda büyük ihtimalle manzara olması planlanan bir resim var. hemen hemen 6-7 oda sayıyorum. hepsi de boş, nedenini anlayamıyorum. ama burada kalanlar nereye gittiler? koridora açılan kapıların hepsine teker teker dikkatle bakıyor, inceliyorum. birkaç koridor daha var. ne kadar büyükmüş burası. st benoit dispanserinin koridorlarına benziyor. hastane olmadığına göre neden yataklar var bu kitapçıda? bir kaç adım atıldığını, hafif ayak sesleri duyuyorum. ayak seslerinin ve mırıltıların hangi odadan geldiğini anlamak için başka bir koridora giriyorum. koridora vuran gölgelerden seslerin hangi odadan geldiğini az buçuk kestiriyorum. oraya yöneliyorum.

kapı aralığından içeriye baktığımda yatakta yatanı hemen tanıyorum. buraya kadar izledim onu. üzerindeki humphrey bogart modeli pardesüyü çıkarttığını, beyaz gömleğinin kollarını da kıvırdığını fark ediyorum. yatağa uzanmış, gözlerini de kapatmış ancak uyumuyor. kitapçıda ki tezgah tar kadını ise yatağın yanındaki komodinin üzerindeki serum şişesini yine yatağın kenarında duran metal ayaklı askılığa asıyor ve bir ucunu da şairin koluna takıyor. şair hiç kıpırdamıyor; canı yanmadı. eli ne hafifmiş kadının! ben olsam canını yakabilirdim şairin. elleri hiç titremedi oysa tezgah tarın. sanki çok alışkınmış, bunu defalarca yapmış gibi birkaç saniyede işini bitiriyor. yandaki odaya süzülüyorum. beni görmemeleri lazım. onu izlediğimi anlarırsa çok garip bir durum yaşanır.. girdiğim odada, yatakların yanındaki komodinlerin üzerinde birer kitap olduğunu fark ediyorum. kitapların adları yazılı değil. iğini açıp baktığımda kitabın aslında sayfaları bomboş, beyaz yapraklarla dolu kalınca bir defter olduğunu anlıyorum. sonra yine ayak sesleri, kapanan kapı... şairin biraz önce uzandığı yatak artık boş. uzanıp komodinin üzerindeki kitabı elime alıyorum. ancak o zaman fark ediyorum, ne kadar aptalım! şairin kanı şiirin mürekkebi.... uzanıp kanını akıttığında o boş şişelere, şair kendi kaniyla yazdı şiirlerini... uyanıyorum...

Çiğdem

EL SALVADORLU DERVİŞ

bir bütünün ortasında
sözcüklerinin ve bakış açısının çalındığını görünce insan
gülümsemeden edemiyor
kelime hırsız olabilir insan
ruh arsız olabilir
çalıntılardan kendine kaçak bir kat çıkabilir
ama
var edebilir mi kendini?

yok olmak için çabalayan bir vücutsam eğer
bu şansa değildi
öldüm ve dirildim
dirildim ve tekrar öldüm
o yüzden
eğer beni çalmaya niyetliysen
ölüme göz kırpan bir hayat sürmen
ve korkmadan ve inatla ve tekrar dirilmen gerekir

her çaba saygı değerdir
çalmaksa beceri işi
eskiden de çalmışlardı beni benden
ama son dönemde pek sağlam hırsız kalmamış gibi
görünüyor

ne demişti cummings?
dünya çiçeklerin arasından gülümsüyor...

belki bu yüzden ben yazmaya
onlarsa çalmaya devam edecek
ve her yeni gün için umut tüketirlerken
ceplerindeki el salvadorlu derviş de gülümsemeye...

Layne

GÜNEŞ TADINDA AŞK

Koskoca bir gündü biten...

Batan güneş, kendini sığınak olarak gören çalıların arkasına atan böcekler, evlerine gitmeye çalışan erişkin primatlar; hepsi bunu doğruluyordu. Kayaların üzerinden güneşin son sıcaklığını almaya çalışan onun dışında kimse sokaklarda kalmıyordu. Her gün bu kayalara gelip, güneşi yolcu ederdi. Ne güneşe olan sevgisi, ne de dışarıdaki insanlar üzerinde yaratmak istediği bir imaj vardı. Sadece sevdiğine bakınca hissettiği o sıcaklığı, gözlerini kamaştıran ışıltıyı güneşin bu son nefesinden almaya çalışıyordu. Karanlığın çökmesi ile gökyüzünde beliren ender yıldızları izler, hangisinin sevdiği kadın olduğunu düşünürdü. Bazen o kadar çok kendini kaptırırdı ki bu düşünceye; etrafından geçen insanlara onun nerede olduğunu göstermeye çalışır, aldığı tepkiler üzerine insanlardan uzaklaşması gerektiğini düşünürdü. Zaten bu hale gelmesinde, tek sevdiği kadını kaybetmesinde de insanların suçu yok muydu? Bazen kafasındaki görüntülere lanet ederek, ellerini yukarı kaldırıp tüm kuvveti ile bağırdı.

"Yoksun! Görmüyorsun!"

Elinde, içinde son yudumu kalmış şarabı kayalıklarda idi. Yanında, peşinden hiç ayrılmayan köpekleri vardı. Pamukus, Obarukus ve diğerleri... Genç çiftlerin yanına gidip şarap için para istediğinde köpeklerden ürken çiftler genelde onu terslerlerdi. Ama bazıları köpekleri ve onu severdi. Hatta köpeklerin isimlerini bile soranlar olmuş, duydukları isimlere anlam veremeyip ona garip garip bakmışlardı...

Ah, bir anlatabilseydi. Ah, bir konuşmaya başlasaydı, o zaman belki içindeki bu kederi atar biraz daha huzurlu bir şekilde ölümü seçebilirdi. Ne zaman böyle bir olay olsa içini sevdiği kadına kavuşmanın heyecanı kaplıyor, bir anda yüzünde tebessüm oluşuyordu.

Yine böyle bir gece idi... Vücudunda topladığı alkol her zamankinden çok fazlaydı. Hissedebiliyordu. Uyuşmaya başlayan vücudu bu sıcak havada bile yanmaya başlamıştı. Ellerini zar zor

görebiliyor, çevresindeki sesleri algılayamıyordu. Hissedebiliyordu. Artık zamanı gelmişti. Her zaman yanında olan dostları bile hissetmiş ve huysuzlanmıştı. Sanki "gitme" der gibi havlıyor, onu gerçekten seven tek insanın etrafında dönüyorlardı. Hissedebiliyordu. Tüm gücünü toplayıp ayaklarına yönlendirdi. Dayandığı ağaçtan destek alarak ayağa kalktı. Hiçbir zaman girmesine izin verilmeyen, eski vapur iskelesine doğru gidiyordu. Güvenlik onu durdurmak istemiş ama dostları buna izin vermemişti. Kendinden emin adımlarla, son gücünü kullanarak eski iskelenin önünde durdu. Kafasını yukarı kaldırıp, sanki orada olduğundan emin olduğu birine baktı. Gülümsedi. Sessizce fısıldadı.

"Bekle aşkım! Geliyorum!"

Hissedebiliyordu. Ama her şey bir anda olmuştu. Suyun soğuk tokadı ona vurduğunda arkasında ona bağırarak dostlarını fark etti. Onları son kez sevemediği için pişmanlık duydu ama daha yüce bir şey ile içi doluyordu. Özlem artık olması kadar büyük değil gittikçe küçülüyordu. Suyun karanlık derinliklerine doğru süzülürken eski vapur iskelesinin ışıkları kayboluyordu. Ciğerlerinin deli gibi nefes almak istediğini biliyordu, doğduğundan beri onlara her zaman izin vermişti ama bu sefer bu izin hepsinin birlikte mutluluğa ulaşmasına olanak verecekti.

Biliyordu ve emindi.

Yapması gerekeni yaptı ve onlara izin verdi. Su, ağız ve burnundan ciğerlerine dolarken ışığın arkasındaki aşkını gördü. Hissedebiliyordu. Her gün kayaların üstünde uğurladığı aşkı artık karşısında ete-kemiğe bürünmüş olarak duruyordu. Yine ışıldıyordu.

Karanlığın içinde yitip giderken arkasından ağlayan dostları vardı. Etrafa şuursuzca koşuşan erişkin primatlar vardı.

Üzüntü ve korku onun gidişini bağıırıyordu...

İhsan Coşkun

ALTIN KOZA

altın kozam
içimdeki köpek balığım
ben senin leşinim
yakıp yıkıp zerk ettim kadavraları içime

altın kozam
meyvesi olmayan dal
beni bir heykelin içinde gömdüler
inkılaplarını çiviyle çaktılar
küçücük beynime
17 yaşına geldiğimizde
5 şıklıydı(a,b,c,d,e)hayat
kendi içimizde debelendik
hayata akan her yol
5 şık(a,b,c,d,e)
ve cinnet, kaos gibi
tomurcuğun filizlenişi değildi soluk

altın kozam
helak hayallerinle büyüdüm
kendin içindi
böğrümdeki sönük yıldızı
yakmaya çalışman
gözlerin yangın telaşı
yitik benliğimde
altın kozam
soluğumdaki infilak olmuş dişim

Alaca

BAZILARI MUTSUZLUĞA DOĞAR

Bazıları mutluluğa doğar. Dana ana rahmindeyken asice tekmeler, plasentadan bağımsız, amniyon sıvısı içinde takla atar dururlar. Doğduklarında doktor popolarına vurmaz canları yanmasın diye. En iyi küvezde yatar, beşikleri otomatik sallanır, oyuncaklarını hep kırarlar ama daha iyileri ve yenileri alınır. Özel okullar, özel öğretmenler... Gerçek "özel"leştirmeyi onlar tecrübe eder. Mezar taşlarında mermerin en iyisi üzerine büyük puntolarla ve italik harflerle "R.I.P." yazılır ve yine çiçek bahçesi gibidir o içinde çakıl bile olmayan humuslu toprağın üzeri. Cenazede takılan siyah gözlükler de işportadan değildir, "Ray Ban"dir. Cennette yerleri hazır, tanrıyla ilişkileri "esneye tokat göte parmak" seviyesindedir ve en taş hurilerle grup seks yaparlar. Bu ilahi şansın tükenmeyen, cömert kaynağını kurutmaya çalışırlar ama beceremezler; doğum, yaşam, ölüm hep mutluluktur onlara.

Bazıları da belirsizliğe doğar. Ebeveynleri cinsiyetini merak etmez doğana kadar; çok da fark etmez nasılsa. Ucuz ve sıradan bir kundakta geçer köhne hastane köşelerinde günler. Doğduğunu fark eden bile olmamıştır aslında; İsa değildir ki o doğumuyla zamanı sıfırlayabilsin. Yürümeyi öğrenirken ellerinden kimse tutmaz, sadece 5 metre öteye geçip "Hadi gel" derler ve sürekli koltuk köşelerine çarpar kafa. Bu familyanın dışı üyeleri ergenliğe geç girer, sosyal hayatta ezik kalırlar memeleri henüz küçük diye ve reglleri de bol ağrılıdır.

Erkek üyeler ise kendini ifade edemez genelde topluma ve pipileri de solucan gibidir. İş hayatlarındaki başarısızlıkları, özel hayata da bulaşır veba gibi. Cinsel tercihlerinde kararsız kalır, yanlış ilişkiler kurarlar bazen. İş görüşmeleri "Biz sizi arayacağız" cevaplarıyla sonlanır. Bu belirsizliğe doğuş, mutsuzluğa dönüşür işte yavaş yavaş. Yaşlandıklarında onları ziyaret eden olmaz. Erkekler prostat, kadınlar meme kanseri olur. Dün akşam olağan şekilde işten çıktım, sanırım yine bu familyada bi amcayla karşılaştım. Tünel şeklindeki üst geçitten geçerken yere yayılmış kitaplar ve dergileri görünce duraksadım. Yaşlı, elinde bastonla zar zor ayakta duran bi amca " 4 kitap 1 lira" diye bağıyor, yaklaşıp inceleyenlere de "Tanesi 250 evlat" diye açıklamada bulunuyordu.

Severim eski kitapların kokusunu ve dokusunu. Bilmesek, tanımasak da okuyanlardan bir şeyler bulaşmıştır mutlaka onlara ve hissedersiniz okurken. Çöküp karıştırdım. Çok da ilgimi çekmeyeceğini bilmeme rağmen seçtim 4 tane kitap. Adamın hayata kafa tutuşu hoşuma gitmişti. Konuşmaya devam ediyordu yoğun sakallarının arasında hayal meyal görünüp, kaybolan ağızlarıyla: "Az önce iki hanım kızım geldi, "Amca 500'den satsana çok ucuz." Dediler, ben olmaz dedim tabi ki halka hizmet ediyoruz burada sonuçta." İçimde o sahte iyi bir şey yapma duygusuyla dolmuşa doğru ilerledim; belki ben de bu familyanın bi neferi olduğum için iyi bir şey gibi hissettim şu gerçeği göz ardı ederek; insan "asla" bir başkasına iyi bir şey yapmaz, başkasına herhangi bir şey yapabilir ama iyi bir şeyi sadece kendisine yapar, yapmalıdır - Stirner etkisi sanırım.

Neyse, şu belirsizliğe doğan bizler, öldükten sonra da kale alınmayız, Tanrı siktir eder huzurundan, "Araf'ta beklesinler" der. En kötüsü de cennette bile , ki gidebilirlerse, mastrübasyon yapmak zorunda kalırlar.Bazıları hiç doğamaz. Embriyoyken veya ceninken başlarına kötü bir şey gelir, hastalanır, ölürlər. Bunların hali, belirsizliğe doğanlarınkinden daha mı iyidir? Göreceli bi mevzu. Klasik dünya çok kötü yav geyiklerine girmek istemiyorum; en azından "mutluluğa doğanlar"dan biri olma ihtimalleri vardır az da olsa.Çok net olmasa da, kabaca böyle sınıflandırıyorum ben insan türünü; homo-sapiens falan beni ilgilendirmez. İstisnalar olabilir, ama çoğunluk belirsizliğe doğmuş sanırım ve hayatta umut edenler de hep onlardır. Bir şeylerin değişeceğine, bir şeyleri değiştirebileceklerine inanırlar hep. "Değişmeyen tek şey değişimdir." Sözüünü de bu grubun üyelerinden zeki bir tanesi fark edip, söylemiş olsa gerek. Hep şans oyunları oynayıp kaybetmeleri de hayatlarındaki belirsizlik ve bunun doğal sonucu olan mutsuzluğun yerini olumlu bir şeyler doldurma hırslarının göstergesi olsa gerek. Açtır onlar mutluluğa, guruldar ruhları, "mutluluğa doğanlar"inki gibi geçirmez. Son olarak tüm bunları mal edip, suçlayıp, sorumlu tutabileceğimiz tanrıya bi kaç lafım var. Bu insanları rahat bırak. Eğer yarattın ve önemliyse senin için bu yaratıklar, ölüm ne? Kimse senin vaat ettiğin sikik ilahi dünyayı istemiyor işte! En kötüsü bile mutlu boktan hayatlarıyla.

Hakan Doğa

ARKADAŞ

Söyle,
Sadece söylemiş olmak için
Çıkar içindeki pıslığı dışarıya
Benim hiç arkadaşım olmadı
Arkadaş olalım mı?
Kavga edip, küsmek için
Hem belki birer kahve bile içebiliriz arkadaş olarak
Ve söz veriyorum sana
Seni hak ettiğinden daha fazla aşılayabilirim

Neyse siktir et
Hayal ederek yetinebilirim
Ya da hayal etmeye çalışırım
Korktuğum belli oluyor mu
Dışarıdan bakıldığında?
Aslında ben hep seni deniyorum
İyi bir arkadaş olabilir misin diye.
Bu yüzden
Takılma aptallıklarına gereğinden fazla.
Ben kendimi bildim bileli böyleyim
Asla sevmedim doğum günü partilerini.
Ve asla paylaşmadım içimdeki pıslığı kimseyle.
Arkadaşlık kavramının ne olduğunu bildiğim de
söylenemez tam olarak.

Hadi kafaları çekelim,
Sonra uyumayı deneyeceğim.
Kim bilir belki rüyamda şirinleri bile görebilirim

Bestami İhsan Kıbrıs

EFES DARK

Hala düşünüyorum! Buraya nasıl geldim bilmiyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor! Bir sürü insan! Gerçekten fazlaca bir sürü insan! Ama fark ettim ki dikkatlice bakınca bazıları tanıdık gibi geliyor! Hatta şu karşımdaki kız ile yatmış olduğumdan kesinlikle eminim! Neler oldu hatırlamıyorum pek! Sadece gelip-giden bulanık görüntüler var! Motorla gidiyordum! Sonra ne oldu ki? Bir ışık vardı sanki! Sanki sevgilimi hissettim yanımda! Sıcaktı! Evet, evet! Sıcaktı! Sonra burada açtım gözümü! Bu lanet mahşer alanı gibi yerde! Karman çorman kafam! Of be lanet olsun birine mi sorsam acaba burası neresi diye? Yada ne bok yemeye buraya geldiğimizi? Pek seçemiyorum ama o tepe gibi yükseklikte duran adam ne kadar da çok bana benziyor! Daha da yaklaşmalıyım! Belki o bir şeyler biliyordur?

Bir dakika ya! Bu insanların çoğunu tanıyorum ben! Bu ne be! Cehenneme mi geldim lan ben! Nasıl bir çile bu?

E hani melekler soru soracaktı!

-Merhaba?

-Pardon tanışıyor muyuz?

-Hatırlamadın mı beni salak adam?

-Kusura bakma hafızam pek iyi değildir ama suratın bir yerlerden tanıdık geliyor!

-Beni neden buraya getirdin?

-Bende tam o konuya girecektim! Burası neresi biliyor musun? Neden buradayız?

-Dalga mı geçiyorsun benimle be salak!

-Hey dur gitme! Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum ben!

Ne oluyor lan burada? O adam! O tepedeki adam kesinlikle biliyordur neler olduğunu!
Offf başım da çok ağrıyor!

-Hey!

-Hey dostum buraya bak, buradayım!

-Heeeeeyyy duyuyor musun?

Bu adam bana ne kadar çok benziyor lan! Hassiktir bu adam benim lan! Nasıl ama lan? Nasıl olur ki? Ben buradayım ama aynı zamanda da orada olamam ki? Nasıl bir kamera şakası lan bu?

-Hey dostum!

-Kimsin lan sen?

("Kimsin sen?" Bu tanrıları bile düşünmeye zorlayan cevabını asla tam olarak veremediğimiz bir soru işte! Kafa karıştıran, kafa karıştırtan, mide bulandıran bir soru! İnsanda kaçma isteği uyandıran, kendini hiç olmamış gibi düşünmeye iten bir soru! Saçma ama gerekli bir soru!)

Neden sustular ki lan! Tepedeki adamda bir tuhaflık var!

-Kimsin lan sen?

-Kim gerçekten o?

-Tanıdık gibi geldi bana ya, kim ki o?

-Ben tanıyor gibiyim ama emin değilim ya! Sen biliyor musun kim o?

-Hey tepedeki kimsin lan sen?

-Kimsin lan sen en en en n n n n...

İhsan Coşkun

TANRISAL

Sanırım içimdeki tanrı olma isteğini bastıramaz hale geldim. Akşamüstü yine yalnız başıma yürürken gökyüzündeki bulutların şekline baktım şöyle kabaca. Hafif kızılığın mavi içinde kibarca erimesi gün batımının yarattığı küçük çaplı bir halüsinasyon gibi geldi. Yaşam de-javuydu. Burs için geri dönüşüm kutusuna atılmış gibiydi. İzlemeye devam ettim. O kadar büyüüp, yükseldim ki, yalnızdım. Korktum. Bu sefer köpek havlamalarından değil ama. Mutsuzluktan çekindim, tanrı olup mutlu olamamaktan. Basit cümleler kurmak istedim. İnsanlarla konuşmamak, sadece bakmak boş gözlerle, içlerinden geçip sonsuzluğa uzanmak. Bugün otistik olmak istedim. Her zamanki gibi isyan da ettim. Yaratırken elinin ayarı kaçan tanrıya küfrettim bol bol ezanı dinlerken. Soyutluktan, yapmacıklıktan uzak bir hayat mümkün müydü? Sonra arkadaşın gözlüğünü taktım. 0.75 miyop gördüm her şeyi. Sonra bir camı çatlak bir gözlük taktım, sonra tek camı olmayan, sonra hipermetrop, sonra güneş gözlüğü. Dünyanın amma çok farklı algılanışı varmış. Nesneleri özümstedim küstahça. Neo gibi aşağı doğru akan digit'leri gördüm. Evet, toplu iğne başındaki atomları saydım tek tek. Elektronlara üfledim, yörüngelerini bozdum. Ben tanrıydım, güçtüm artık. Kelebeğin kanadını kırdım, dünyanın diğer ucunda fırtına çıkmasın diye. Yer çekimiyle oynadım, herkesin siki kalktı rahatça. En çok da nefreti aşıladım dünyaya. Kardeşleri seviştirdim. Evet, kızmayın bana, kızamazsınız ki zaten! Bugün seviştim bir de. O kadar iyiydi ki, yerini bana bırakan tanrı işi gücü bırakıp, bizi izleyip, mastürbasyon yaptı. Dünyaya barış da vaat etmedim bugün. Günahın egemenliğini perçinledim. "God is dead." Diyen Nietzsche'yi diriltip, siktim. Hissetti beni içinde. Bugün itaatsizlik cezasız kalmadı. Herkes geçti bereket tanrısının elinden. Canları yandı besbelli. Yeni peygamberler de yolladım. Kitap yazdırdım; egom iyice tatmin olsun diye kocaman harflerle yazdırdım adımı üstüne italik, 12 punto, Times New Roman'la. Gerçek meزالimi hissetmelerini istedim bugün. Gücü elinde tutmanın tadını sonuna kadar çıkardım. Cennet denen striptiz kulübüne gidip, tüm taş hurileri topladım. Hızımı alamamıştım. Şeytan bile gelip özür diledi, büyüsun dedi, onu da siktir ettim. Kocaman bir taht getirttim, vibratörlü. Herkesi topladım ve önlerinde pantolonumu sıyırıp üzerine oturdum defalarca. Götüm parçalandı ama hoşuma gitmişti. Ne var yani, tanrı gay olamaz mıydı? Ya da hermafrodit? Akşam olduğunda artık yorulmuştum. Bir kaç saat kestirdim. Uyandığımda biri geldi yanıma. "Hadi artık, gitme vakti." Dedi. "Olur" dedim. Yavaşça süzöldüm yeryüzüne yine. Güzel bir gündü sanki, çok şey yaptım, ama en önemlisi söylenilmekten korkulanı yazdım bugün...

Hakan Doğa

EFES EKSTRA

Koca bir düzlük düşündüm geçen gün! Hayatımdaki herkesi oraya yerleştirdim. Ama belli bir düzen değildi bu! Ortaya karışık saçtım insanları! Kimisi kavga etti, kimisi birbirini tanımak istedi! Bazıları "Senin benden ne farkın var" dedi! Bazıları "Ben" dedi! "Sadece ben bilirim onu"

Onları küçük bir tepeden izlerken, kendimi tanrı gibi gördüm! Her soruya cevap verebildiğimi düşündüm! Şaşıranlara "Yarağım tanrıyım lan ben" dedim! Kocamandım inan o an! Ama bu kocamanlık; derince bir siyah içinde beyaz bir nokta kadardı! Kocamandım işte! Daha ne kadar kocaman olunurdu ki! (Anlıyorsun değil mi?)

Bir çok kafadan aynı soruları duydum!
"Neden"

İnan tek ses olsalardı, bu koca yapay mahşer alanını başıma yıkarlardı! Onlar beyaz, ben siyah olurdum! Yutulurdum! Gücümü düşündüm! Ben onları tanıyordum! Onları en zayıf yerlerinden vurabilecek kadar tanıyordum! Bu noktada beni gerçek bir tanrı yapan buydu! Yarattıklarımı kontrol edebiliyordum! Hiçbiri benden bağımsız değildi! Zira her birinde benim bir parçam mevcuttu! Ve bu parçalar; onların anlamadıkları en derin yerlerine kadar inebiliyor, onların anlamsızlandıkları bazı anlarda benim cümlelerimi boş yerlere koyuyordu! Çoğalıyordum! Tek hücreli bir canlıdan bir tanrıya geçişim tamamlanmış, müritlerim beni konuşuyordu! Egom: üzerinde mor ışıklar bulunan gayet havalı bu konsolda kırmızı bölümü geçmiş neredeyse patlama sınırına gelmişti! Sonra bir ses duydum gibi geldi!

(Hep böyle olur değil mi? Hiçbir şey kusursuz devam etmez!)

Derinlerden kısık-kısık gelen, tanıdık bir ses duyduğuma kendime yemin edebilirdim! Hafif bir buruşma kapladı içimi! Ki bu buruşma nasıl dışıma yansıdı ise müritlerim bir anda sustu! Bu sessizlikte o kısık sesi daha net duyabildim! Biri isyan ediyordu! Bana! İnanabiliyor musun? Bana!.. Hangisi olduğunu anlamam biraz geç oldu! Bu arada "ses" hastalık gibi, bir virüs gibi ilerledi!

(Hala nasıl o kadar büyüdü anlayamıyorum!)

Bir anda o mürit olarak gördüğüm, güçsüz insanlar aynı şarkıyı, aynı melodiye söyler hale geldi! Kendilerine güvenleri artmış olacak ki; bana sesli sorular sormaya başladılar!

(Tahmin edersin değil mi o ses gürültüsünü?)

Muazzam bir ses kalabalığı vardı! O an düşündüm ki bazılarını başka yerlere koymak benim için daha iyi olacaktı!

(Her şeyi kendin yapmak gerçekten müthiş bir şey!)

Düşündüğümü gerçekleştirmek üzere bazılarını farklı yerlere koydum! Bunlar özellikle korkularını çok iyi bildiğim bir grup idealist idi! Kendilerini benim üzerimde otorite sahibi gören, ama yönetildiklerini bilmemelerini istediklerim, aptal rolü yaptığım bir grup idealist!

Ama o ses! O lanet ses hala devam ediyordu! Parçalama işlemine devam etmenin en uygunu olduğuna kesinlikle emindim! Ama herkesi gönderirsem kimden güç alacak, kimden beslenecektim? Gözüme kestirdiğim bazılarını kenara ayırdım! Bunlar içinde benden olan parçaları kendisi sanan ve onu büyüten kısımdan insanlardı!

(Zararsız diye düşünmüştüm! Ama değillermiş!)

Her bağırın sesi parçaladıktan sonra, kendime kalan ben diye gördüklerim ile mutluydum!

...

...

Şimdi bu zincirler içinde, bir parça tatlı söze muhtaçken tek düşündüğüm şey o ses!

Hala içimde yankılanan o iğreti, o devamlılığı hiçbir şekilde ezber yaratamayacak ses!

İhsan Coşkun

BOKTAN BİR HAYAT: TEZER ÖZLÜ

Tezer Özlü 1943 yılında İstanbul'da doğdu. 1935 yılında doğan öykü ve roman yazarı Demir Özlü'nün kız kardeşidir. Yayımladığı üç "farklı" kitabıyla edebiyatımızın çok erken yaşta yitirdiği en özgün kalemlerden biri oldu. 1963 (Ankara) ve 1968 (İstanbul) yıllarında çevirmenlik yaptı. 1981 yılında burslu olarak Almanya'ya gitti. Burada radyo programları yaptı. İstanbul'da Avusturya Kız Lisesi'nde okudu (Austrian St. George's College). İlk kitabı olan Eski Bahçe'yi, (1978) 1963'ten beri dergilerde yayımlanan öykülerinden oluşturdu. İlk romanı Çocukluğun Soğuk Geceleri (1980); kişinin, çocukluğundan başlayarak içine düştüğü yaşamın, kimi zaman fiziksel-kaba, kimi zaman inceltilmiş-dolaylı baskılarıyla karşı karşıya kalışını ve yaşadığı ya da "yaşamasına izin verilmek istenmeyen" farklılığını ve uyumsuzluğunu son derece sarsıcı ve incelikli bir biçimde, "teninde duyarak" işledi.

Özlü, yaşamın anlamını arayan ve bu arayışı hayranlık duyduğu üç yazarın (Svevo, Kafka ve Pavese) izlerini ve izleklerini de sürerek sürdüren ikinci roman/anlatısını ise 1983'te Auf den Spuren eines Selbstmords (Bir İntiharın İzinde) adıyla yazmış; yapıt 1983 Marburg Yazın Ödülü'nü kazanmıştı. Bu kitap, daha sonra dilimizde, yazarı tarafından Yaşamın Ucuna Yolculuk (1984) adıyla bir anlamda yeniden yaratıldı. Özlü'nün ölümünün ardından; ilk öykü kitabı, daha sonra yazdığı öykülerle bir arada Eski Bahçe - Eski Sevgi (1987) adıyla basılmış; Gergedan dergisi 13. sayısında yazarın adına özel bir "fotobiyografi" yayımlamış; kimi günce ve anlatı parçaları ise Kalanlar (1990) adlı küçük bir kitapçıkta toplanmıştı. 1993'te YKY tarafından başlatılan "Bütün Yapıtları" dizisi, Özlü'nün daha önce yayımlanmamış senaryosu Zaman Dışı Yaşam'la sona eriyor. Not: Kalanlar adıyla bir araya getirilen metinlerin birçoğu Almanca yazılmış ve Sezer Duru tarafından Türkçe'ye çevrilmiştir. Göğüs Kansерinden 18 Şubat 1986 tarihinde İsviçre'nin Zürih Kentinde (43 yaşında) vefat etti. Cenazesi İstanbul Aşçıyan Mezarlığına defnedildi.